

פונמה / תערוכת יחיד

פונמה היא החלק הקטן ביותר במערכת הלשונית, יחידה בתוך מבנה שאינה מחזיקה משמעות משל עצמה, אך בתוך הקשר היא מצליחה ליצור נוכחות ולעתים אפילו לצבור מין כוח פוליטי מסוים. הפונמה, אם כן, היא הגה אילם, תלוש, אבל בכל זאת הגה. היא מרחב ללא זמן משל עצמו (כמו הנשיות), בעוד הרצף הלינארי, ההיסטורי, בונה על גביה מהלך של משמעות.

הישות האילמת ממוקמת תמיד במרחב של טראומה. זו טראומה שאינה מתקיימת כאירוע ואינה ממוקמת על ציר כרונולוגי שיש בו טרום, טראומה ופוסט. היא מרחב סטטי המתקיים ללא הפסק, ובו לכודה הנשיות או מיעוטים אחרים, ממש כאן, במקום הזה.

בתוך כך מתקיים הכישלון הנשי הידוע ביצירה של נפרדות. תהליך הנפרדות (האדיפלי), שאמור להוביל לכינון זהות ויצירת בסיס בתוך הסדר החברתי, אינו מתממש כסדרו. במקומו יש תלישות, שהיא מצב אימננטי של הנשי בתוך הסדר התרבותי הזה – תלושה היא מי שניסתה להיפרד וגם זו שנשארה מחוברת, המסתכנת באיבוד עצמי ותלישותה רק מוסווית בתוך רצף הדברים והאירועים.

כל אחת מעבודות הווידיאו בתערוכה מקיימת משך גופני תלוש, המופיע ללא הפסק ומצטבר דרך המקבץ שלו עצמו, ללא שינוי, כמעט. הצליל של העבודות נסתם, מסומן או נהגה ברצף, מבקש לצאת מתוך המרחביות (הגוף) אל ציר ההכרה. הן מנח פיזי וקולי המקיים מאמץ עיקש ליצירת נוכחות בעודו ספוג כל העת בכאב ההתאיינות.

Phoneme / Solo Exhibition

A phoneme is the smallest part of the linguistic system, a unit within a structure that contains no meaning by itself, but that in context does manage to create presence and sometimes even to accumulate a certain kind of political power. The phoneme, then, is a mute, detached sound, but nevertheless a sound. It is its own timeless space (like femininity), while the linear, historical continuum builds a meaningful process upon it.

The mute entity is always located within a space of trauma. It's a trauma that doesn't exist as an event, nor is it located on a chronological axis that has any pre-, during, or post. It is a static space that exists continuously, in which femininity (or other minorities) is entrapped, right here, in this place.

Within that, the known feminine failure exists in the creation of separateness. The (Oedipal) process of separation that should lead to establishment of identity and creation of a basis within the social order, is not properly realized. Instead, there is detachment, an immanent condition of femininity within this cultural prop: she who has attempted to become separate is detached, as well as one who remains connected, who risks loss of self, whose detachment is only camouflaged within the continuum of things and events.

Each of the video works in the show supports a detached bodily duration that appears incessantly and accumulates through its own collection, nearly without change. The pitch of the works is blocked, marked or expressed in sequence, seeking to exit from within spatiality (the body) to the axis of consciousness. They constitute a physical, auditory expression that sustains a stubborn effort to create a presence, while always remaining saturated by the pain of negation.

Hilla Ben Ari, March 2016